

A sekrestye szekrényéből egy gondosan becsomagolt kis tárgyat vesz elő a lelkész.

— Szabadna még egyszer a nevét?

— Doktor Stoll Aurél.

— Igen — ellenőrzi a lelkész a csomag nagybetűs címzését. — Parancsoljon, az öné.

A bíró bontani kezdi a papírt.

— A végrendeletében bízott meg velem az Istenben boldogult — magyarázza a pap —, hogy őrizzem addig, míg a címzett érte nem jön.

A papírból a fekete vászonkötéses, a felső lapszéleken már egészen elfakult, piros metszésű, testes kis könyv kerül elő. Középe táján most is kiáll egy kicsit a csipkés szélű szentkép. A bíró kihúzza a lapok közül, megfordítja. A felírás megfakult, de még olvasható: „ELHUNYT SZERETTEINKÉRT”.

A könyv, mintegy magától, ugyanott nyílik ki, ahol akkor. A bíró halkán olvasni kezdi a ceruzával aláhúzott sorokat:

*Az igazságosság lesz derekának öve,
S a hűség csipőjének kötője.
Együtt lakik akkor a farkas a báránnyal,
S a párduc együtt tanyázik a gödölyével.*

— Bocsásson meg — szól közbe a lelkész —, de készülnöm kell.

A bíró némán biccent, s elhagyja a sekrestyét.

Közvetlenül a templom mögött húzódik a temetőkert. A sírokat friss koszorúk, virágok borítják, villog a sok száz gyertya, mécses lángja. Halottak napja van.

A bíró, kezében a könyvvel, lassan ballag a sírok között.

A templomban megszólal az orgona, kezdődik a mise. Felcsendül az ének: „Ki ragyogni látod élted csillagát, / Halljad a természet hathatós szavát...”

Az egyik síron a szokásosnál több virág és gyertya. A bíró odalép, kicsit félrehúzza a fejfára akasztott koszorút. Láthatóvá válik a név: KENDE PÁL.

„A gyenge és erős, félékeny és a hős / Meghal egyaránt.”

A sír végében alacsony kis padka. A bíró leül rá. Nézi a lángok villódzását, hallgatja a kiszűrődő orgonaszót.

— „S a párduc együtt tanyázik a gödölyével” — mormolja csendesesen maga elé. — „Borjú és medve együtt legelnek, / Együtt pihennek kölykeik...”

Felerősödik az orgonaszó.

— Vége —

FALU TAMÁS VERSEI

Fénykép

*Kérek mosolygó arcot,
én most lefényképezlek,
legtágabb fényrekeszét
nyitom ki most szívemnek.*

*Egy felvételt készítek,
ezt megtartom magamnak,
ez lesz az eredeti,
te a másolat vagy csak.*

Könnyek

*Sírással érkeztem
én a földre le,
a sírás az élet
legelső jele.*

*Könnynek az emberrel
közös útja van,
újra nem leszek, ha
kísírom magam.*

Postaláda

*Postaláda a falon,
figyelmet magára von,
várja a sok levelet,
mely reményt visz, vagy temet.*

*Ezerféle a levél,
mely belőle útrakél,
s ezer helyen így terem
öröm, bánat, szerelem.*

*Én nem írok senkinek,
nem írok, mert nincs kinek.
Csak bedobok egy szívet,
s ráírom: Mindenkinek.*